

Arrest

nr. 290 183 van 13 juni 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
wettelijk vertegenwoordigd door zijn ouders: X en X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. HERSENS
Rue Jondry 2A
4020 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, wettelijk vertegenwoordigd door zijn ouders, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 30 januari 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 januari 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 maart 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 mei 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. HERSENS en van attaché E. GUSSÉ, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers ouders, die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn en België te zijn binnengekomen op 20 december 2019, dienen op 2 januari 2020 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. De commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 29 september 2020 twee beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. 263 042 van 27 oktober 2021 vernietigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) voormelde beslissingen, waarna de commissaris generaal zowel ten aanzien van verzoekers vader op 10 november 2020 als ten aanzien van verzoekers moeder op 24 december 2020 een beslissing neemt tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de

subsidiare beschermingsstatus. Bij arrest nr. 253 587 van 28 april 2021 worden deze beslissingen wederom door de Raad vernietigd. Op 23 december 2021 neemt de commissaris-generaal ten aanzien van beide ouders opnieuw de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiare beschermingsstatus. Tegen die beslissingen dienen verzoekers ouders een beroep in bij de Raad, die op 2 mei 2022, bij arrest nr. 272 196, de vluchtelingenstatus en de subsidiare beschermingsstatus ten aanzien van beiden weigert.

1.3. Verzoeker, geboren op 10 mei 2020, dient op 3 augustus 2020, in eigen naam een verzoek om internationale bescherming in.

1.4. De commissaris-generaal neemt op 16 januari 2023 de beslissing waarbij het verzoek niet-ontvankelijk wordt verklaard (minderjarige). Dit is de bestreden beslissing die aangetekend wordt verstuurd op 17 januari 2023 en die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bezit de El Salvadoraanse nationaliteit en werd geboren in België op X. Uw ouders [A.M.W.A. en M.D.A.G.L., OV: X] zijn afkomstig uit het departement Cuscatlán en hebben El Salvador verlaten op 19 december 2019.

Op 2 januari 2020 dienden uw ouders een verzoek om internationale bescherming in dat op basis van artikel 57/1, §1 van de wet van 15 december 1980 ook in uw naam als vergezellende minderjarige werd ingediend. Voor dit verzoek nam het CGVS op 13 november 2020 voor uw vader een weigeringsbeslissing. Uw moeder kreeg op 30 september 2020 en op 29 december 2020 eveneens een weigeringsbeslissing. Op 26 januari 2021 dienden uw ouders een beroep in tegen deze beslissingen in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die op haar beurt op 28 april 2021 een arrest tot vernietiging velde wegens een substantiële onregelmatigheid – uw moeder kreeg immers een tweede beslissing terwijl de eerste niet officieel ingetrokken werd. Op 28 december 2021 werd voor uw vader en uw moeder opnieuw een weigeringsbeslissing genomen. Op 26 januari 2022 dienden uw ouders opnieuw een beroep in tegen deze beslissing in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die op 2 mei 2022 zowel voor uw vader als uw moeder een arrest velde dat besloot tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiare beschermingsstatus (referentie RVV: X en X). De beslissing in het kader van dit verzoek is bijgevolg een eindbeslissing in de zin van artikel 1, §1, 19° van de wet van 15 december 1980.

Op 3 augustus 2020 diende u in eigen naam een verzoek om internationale bescherming in. Ter staving hiervan vermeldt u, of beter gezegd uw ouders in uw naam, dat u dit verzoek doet omwille van de veiligheid, de goede opvoeding en de gezondheidszorg in België. Ook stelde uw moeder, die op 2 december 2022 voor een gesprek werd uitgenodigd op het CGVS, dat zij of uw vader vermoord zouden kunnen worden in El Salvador en dat u in dat geval zonder ouders zou achterblijven. Eveneens haalde ze aan dat u in de problemen zou kunnen komen met de autoriteiten indien u bepaalde kledij zou dragen, en dat u ontvoerd kan worden door bendeleden in ruil voor losgeld, of om u te verkrachten of te rekruteren.

Ter staving van uw verzoek diende uw moeder op 2 december 2022 documenten van het kinderdagverblijf in waar u gedurende enige tijd naartoe ging.

B. Motivering

Artikel 57/6, §3, 6° van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren wanneer de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen, nadat er voor een verzoek om internationale bescherming, dat overeenkomstig artikel 57/1, 1, eerste lid in zijn naam werd ingediend, een eindbeslissing werd genomen. In het tegengestelde geval neemt de commissaris-generaal een beslissing waarin hij besluit dat het verzoek ontvankelijk is.

In dit geval blijkt uit het administratieve dossier van uw ouders en uit de verklaringen afgelegd op het Commissariaatgeneraal dat uw verzoek om internationale bescherming hoofdzakelijk berust op dezelfde gronden die uw ouders hebben aangehaald ter staving van hun verzoek van 2 januari 2020, waarvoor de beslissing vanaf nu definitief is.

Uw moeder haalde tijdens haar persoonlijk onderhoud op 5 februari 2020 (in het kader van haar eigen verzoek), wanneer ze gevraagd werd wat ze in uw hoofde vreesde, immers reeds aan dat bendes in El Salvador kinderen eisen om tot hen toe te treden en in geval van ongehoorzaamheid vermoorden. Ze stelde dat er geen toekomst voor u is in El Salvador en vreesde dat u uw vader zou verliezen en/of moeilijk een job zou kunnen vinden (zie notities persoonlijk onderhoud M.D.A.G.L. d.d.05.02.2020 p.17).

In het kader van uw eigen verzoek stellen uw ouders eerst en vooral dat er in El Salvador te veel problemen zijn met de veiligheid en weinig aandacht voor educatie en gezondheidszorg. Ze zijn van mening dat jullie in België een betere toekomst hebben. Ook zou u in geval van terugkeer naar El Salvador als wees moeten leven omdat uw ouders niet zullen terugkeren. U zou er geen vrijheid hebben en wil niet in angst leven, wat ook de redenen zijn waarom uw ouders eerder uit El Salvador zijn vertrokken. Daarnaast is er geen goed schoolsysteem voor kinderen en zijn de schoolgebouwen in slechte staat. Uw ouders herhalen dat ze met de dood bedreigd werden en dat degenen die dit deden nog steeds vrij rondlopen en hen zouden kunnen vermoorden. Om die reden willen zij niet terugkeren naar El Salvador, waardoor u er geen ouders of familie zou hebben. Voorts zou u opgepakt kunnen worden door de autoriteiten indien u geen gepaste kledij draagt en worden er kinderen ontvoerd door bendeleden in ruil voor losgeld, of om hen te verkrachten of rekruteren (zie vraag om inlichtingen d.d. 25 november 2022 en CGVS p.5-6).

In dit opzicht dient er te worden vastgesteld dat de (potentiële) gebeurtenissen of angsten die in het kader van uw verzoek worden aangehaald, in het verlengde liggen van de feiten die uw ouders eerder aanhaalden en waarvan al werd geoordeeld dat ze niet geloofwaardig waren omdat hun verklaringen helemaal niet konden overtuigen. Dat uw ouders niet kunnen terugkeren naar El Salvador en u er als wees zou moeten leven kan dus niet aannemelijk geacht worden. Bovendien gaf uw moeder tijdens het gesprek op het CGVS aan dat er nog diverse naaste familieleden, zowel langs uw moederskant als uw vaderskant, in El Salvador wonen en dat het goed met hen gaat (CGVS p. 3-4). Verder zijn er geen concrete indicaties dat u slachtoffer zou worden van ontvoering door bendeleden (CGVS p.5), of dat de bendes van uw regio (genaamd MS en 18) u persoonlijk zouden willen rekruteren (CGVS p.6). Bijgevolg kunnen de aangehaalde feiten dan ook niet als gegrond worden beschouwd.

Voorts stelt uw advocaat dat u bij een eventuele terugkeer naar El Salvador het risico loopt om door criminele bendes te worden gevisieerd omdat u in het buitenland verbleven heeft (CGVS p.10).

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

*Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de **COI Focus El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire van 13 juli 2021** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20210713.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit cijfers van IOM van 2021 blijkt dat de meeste terugkeerders het gebrek aan economische mogelijkheden aangaven als de hoofdrede om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 304 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet in aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie van terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.*

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders **kan** leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de beschikbare informatie (**COI Focus Salvador. Situation Sécuritaire van 4 juli 2022, UNHCR guidelines van maart 2016**) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Evenmin hebt u in concreto aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde bij een terugkeer naar El Salvador louter en alleen omwille van uw verblijf in het buitenland sprake zou zijn van een persoonlijke vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Zo hebben uw ouders deze vrees eerst en vooral zelf niet aangehaald. Daarnaast werden de asielmotieven of persoonlijke problemen van uw ouders reeds ongeloofwaardig bevonden, een beslissing die bevestigd werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (zie supra). Ook werden er geen concrete elementen aangehaald waaruit blijkt dat u louter en alleen omwille van uw verblijf in het buitenland in het vizier zal komen te staan van criminele bendes.

U heeft derhalve niet aangetoond dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar El Salvador louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de **COI Focus Salvador. Situation Sécuritaire van 4 juli 2022** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20220704.pdf) en de **“UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador” van maart 2016** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door de aanwezige bendes en de Salvadoraanse politie en veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is gerelateerd aan de bendes. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen bendes, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Uit de aard en/of vorm van het geweld gebruikt door de bendes en de Salvadoraanse autoriteiten blijkt duidelijk dat welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel worden geviserd. Het geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

In het kader van de noodtoestand hebben de Salvadoraanse autoriteiten op grote schaal personen gearresteerd en vastgehouden omwille van een vermeende band met de bendes, waaronder ook onschuldige burgers die het slachtoffer zijn van willekeurige arrestaties. In deze context is er sprake van

mishandelingen, het schenden van mensenrechten en vasthoudingen waarbij juridische procedures niet worden gegarandeerd. Ondanks de ontwikkelingen in El Salvador is er echter geen sprake van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ondanks de precaire situatie in El Salvador, blijkt uit de informatie niet dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Rekening houdend met wat voorafgaat, blijkt dat u geen eigen feiten hebt aangehaald die een afzonderlijk verzoek voor u rechtvaardigen.

De documenten die u voorlegde kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Zij tonen immers louter aan dat u hier in België enige tijd naar een kinderdagverblijf ging, maar hebben verder geen invloed op de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.”

2. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker een schending aan van artikel 1, A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 10 en 33 van richtlijn 2013/32, van artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van de artikelen 3, 6, 16, 22, 28 van het verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 57/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen(hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 26 van het KB tot regeling van de werking en de rechtspleging voor het CGVS, van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en van de samenwerkingsplicht.

Hij betoogt dat hij slechts 37 minuten werd gehoord, waardoor er geen sprake is van een grondig onderzoek waarbij de motieven van de vrees voor vervolging, minstens tot ernstige schade, volledig uiteengezet konden worden. Hij wijst erop dat de bewijslast gemeenschappelijk is en dat de verwerende partij de samenwerkingsplicht draagt. Vervolgens zet hij uiteen dat elk verzoek om internationale bescherming individueel onderzocht moet worden en wijst hij onder meer op het belang van het kind.

Vervolgens wijst hij erop dat hij pas 2,5 jaar oud was op het moment van het verhoor bij het CGVS en dat hij bij monde van zijn moeder werd gehoord. Hij meent dat er geen rekening gehouden werd met zijn situatie, die verschilt van zijn ouders, nu hij in België is geboren, geen Salvadoraanse documenten heeft, nooit in El Salvador is geweest en enkel in Europa heeft verbleven. Hoewel die elementen niet betwist worden door de commissaris-generaal wordt er volgens hem niet gemotiveerd waarom die persoonlijke omstandigheden niet werden onderzocht.

Volgens hem wordt er van uitgegaan dat er sprake is van een volgend verzoek omdat zijn ouders geacht worden een verzoek te hebben ingediend namens hem, terwijl hij zijn ouders niet vergezeld heeft vanuit El Salvador naar België daar hij pas hier geboren is. Hij voegt toe dat de beslissingen genomen voor zijn ouders enkel gericht zijn ten aanzien van hen. Ook het beroep dat werd ingediend, werd niet door hem ingediend, maar enkel door zijn ouders. Bovendien vormen kinderen een sociale groep die door het Vluchtelingenverdrag worden beschermd. Hij benadrukt dat hij zich in een situatie bevindt die aanzienlijk verschilt van zijn ouders nu hij zich beroept op eigen feiten. Het was volgens hem de taak van de

commissaris-generaal om rekening te houden met zijn leeftijd, kwetsbaar profiel en persoonlijke elementen in plaats van te stellen dat alle elementen, die door zijn ouders werden aangekaart, als niet-geloofwaardig worden beschouwd. Dat hij het slachtoffer zou kunnen worden van gedragingen van bendes, zoals zijn moeder aangaf, is volgens hem volkomen plausibel nu de commissaris-generaal ertoe gehouden is een toekomstgericht onderzoek uit te voeren. Hij voegt hieraan toe dat het algemeen geweten is dat bendes het mikken op jongeren, dat het gebrek aan medewerking gevolgen heeft, dat de ernst van die vervolging kan leiden tot moord, verkrachting of foltering van de jongere zelf of van diens familieleden en dat er geen beschermingsgrond bestaat tegen deze gedwongen rekruteringen. Hij vervolgt dat het UNHCR in december 2020 de Staten heeft opgeroepen om Salvadoraanse vluchtelingen, met inbegrip van jongeren die worden gebruikt voor criminele doeleinden of gedwongen worden bendes te vervoegen, te beschermen. Hij vervolgt dat de bendes elke verplaatsing controleren. Gelet op de algehele aanwezigheid van bendes, is er volgens hem een reëel risico dat hij in zijn herkomstland het slachtoffer wordt van hun handelingen. Tussen januari 2012 en juni 2020 zouden er maar liefst 3.885 op 16.266 aangiften zijn van vermiste mannen.

Vervolgens stelt hij dat uit de COI Focus van 13 juli 2021 blijkt dat terugkeerders het voorwerp zijn van bedreigingen door bendes, waardoor zij hun bewegingsvrijheid moeten inperken of zelfs volledig moeten onderduiken en dat zij ook riskeren om systematisch het slachtoffer te worden van afpersing. Het verslag van Nansen zou het gevaar in hoofde van terugkeerders bevestigen. Terugkeerders zouden ook gediscrimineerd worden en onterecht aanzien worden als misdadigers zodat zij zowel door criminele bendes als door de politiediensten kunnen worden aangevallen. De bronnen van de verwerende partij vallen volgens hem samen met het risico dat in het verslag van Nansen van september 2021 wordt beschreven evenals door Human Rights Watch.

Vervolgens gaat verzoeker in op de onmogelijkheid tot intern vluchtalternatief en zet hij uiteen dat het zich vestigen op een andere plaats in El Salvador geen duurzame oplossing biedt door de afwezigheid van een effectieve bescherming vanwege de Staat. M.b.t. de afwezigheid van effectieve bescherming, stelt hij dat de politie geen effectieve bescherming biedt.

Hij voert aan dat de algemene veiligheidssituatie in El Salvador de toekenning van de subsidiaire bescherming verantwoordt. Hij stipt aan dat het geweld willekeurig is, dat elke straat een misdaadscene kan worden en dat het een blindelings karakter heeft. In die zin leest men volgens hem tevens in de bevindingen van Human Rights Watch dat de Staat erin faalt haar burgers te beschermen tegen afpersing, het rekruteren van kinderen en jongeren, het onderbrengen van meisjes en vrouwen in seksuele slavernij, verkrachting,.... door de bendes. In een artikel van de BBC is sprake van 50 moorden in 3 dagen. De macht der bendes is ook toegenomen in het kader van de pandemie. Uit de COI-focus van 2022 blijkt volgens hem dat gezinnen met pubers een verhoogd risico lopen het slachtoffer te worden van geweld in El Salvador, waardoor het zich vestigen op een andere plaats in El Salvador geen duurzame oplossing biedt door de afwezigheid van een effectieve bescherming vanwege de Staat. Hij wijst tenslotte op de onzekere context in El Salvador.

3. Nieuwe stukken

Er worden geen nieuwe stukken neergelegd.

4. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2,

§ 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

5. Juridisch kader

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een minderjarige vreemdeling niet-ontvankelijk te verklaren wanneer hij of zij geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hem of haar een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet waarover een definitieve beslissing werd genomen.

In de Memorie van Toelichting bij artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° lid van de Vreemdelingenwet wordt gesteld: *“De bepaling in paragraaf 3, 6° laat toe de procedure van de volgende verzoeken eveneens toe te passen op de minderjarige vreemdeling die geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat zijn eerdere verzoek om internationale bescherming namens hem werd ingediend door de persoon die over hem het ouderlijk gezag of de voogdij uitoefent. Het dient benadrukt te worden dat het criterium ruimer is dan alleen geen eigen feiten aanhalen. Het gaat om de afwezigheid van eigen feiten die een apart verzoek rechtvaardigen.”* (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001,108). Aldus blijkt dat de loutere vaststelling dat een minderjarige verzoeker eigen feiten aanhaalt niet volstaat om het verzoek ontvankelijk te verklaren. Deze eigen feiten moeten bovendien van die aard te zijn dat zij een apart verzoek rechtvaardigen.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen. Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staaft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

6. Beoordeling

6.1. Verzoekers ouders verklaarden tijdens het persoonlijk onderhoud op 5 februari 2020, in het kader van hun eigen beschermingsverzoek ingediend op 2 januari 2020, dat ze hun land van herkomst, El Salvador, hebben verlaten omwille van problemen met de bende 18. De problemen zouden begonnen zijn op 19 oktober 2019, de dag waarop zij met elkaar trouwden in de *colonia Santa Clara* in de gemeente Santa Cruz Michapa. Na afloop van de plechtigheid zouden zij bij het verlaten van de Passaje J door twee leden van de bende 18 op een motorfiets zijn tegengehouden. De bendeleden zouden verzoekers vader gezegd hebben dat ze hem kenden van zijn werk en dat ze wisten dat hij van een andere zone was. Eén van hen zou zijn wapen hebben getoond en verzoekers vader gezegd hebben dat hij hem niet meer wilde zien in Santa Cruz Michapa omdat hij van een zone kwam waar een andere bende de controle had. Naar aanleiding van dit incident zouden zijn ouders besloten hebben om El Salvador te verlaten en naar België

te komen. Op 17 december 2019 zouden zij opnieuw naar de wijk van de ouders van verzoekers moeder zijn gegaan om hun reistassen af te zetten. Toen zij naar huis wilden terugkeren, zouden zij een tweede maal zijn tegengehouden door dezelfde twee bendeleden op de motorfiets, die hen opnieuw zouden hebben bedreigd. Deze keer zouden de bendeleden gezegd hebben dat ze beide ouders niet meer in hun wijk wilden zien en dat ze hen de volgende keer zouden vermoorden. Op 18 december 2019, zou verzoekers vader aangifte hebben gedaan bij de politie, die hun bescherming zou hebben aangeboden zodat ze veilig zouden kunnen vertrekken. Op 19 december 2019 zouden verzoekers ouders met het vliegtuig via Spanje naar België zijn gereisd. Behalve voormelde problemen met de bende 18, haalt verzoekers vader tevens aan dat hij in totaal een zestal keer werd overvallen door leden van de bende 18 toen hij aan het werk was in de bus op de route van Cojutepeque naar San Salvador. Verzoekers moeder voegde tijdens haar persoonlijk onderhoud, gevraagd wat ze vreest voor minderjarige verzoeker, dat bendes in El Salvador kinderen eisen om tot hen toe te treden en in geval van ongehoorzaamheid vermoorden. Ze stelde verder dat er geen toekomst voor haar minderjarig kind is in El Salvador en vreest dat haar kind haar vader zou verliezen en/of moeilijk een job zou kunnen vinden.

De Raad heeft reeds op 2 mei 2022 geoordeeld, in arrest nr. 272 196, dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekers ouders voorgehouden problemen met de bende 18, dat niet blijkt dat zij in de wijk, waar verzoekers vader woonde, problemen kenden met de heersende bende MS en dat de door verzoekers vader aangehaalde incidenten, waarbij hij op de bus zou zijn overvallen, onvoldoende ernstig zijn om aanleiding te geven tot het toekennen van internationale bescherming.

6.2. Artikel 57/1, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat een persoon, die een verzoek om internationale bescherming indient, vermoed wordt dit verzoek eveneens in te dienen namens de hem vergezellende minderjarige vreemdeling(en) over wie hij het ouderlijk gezag uitoefent en dat dit vermoeden blijft bestaan tot op het moment dat er een definitieve beslissing met betrekking tot het verzoek om internationale bescherming wordt genomen.

In de voorliggende zaak was verzoeker, op het moment dat zijn ouders op datum van 2 januari 2020 een beschermingsverzoek hebben ingediend, nog niet geboren. Aldus werd er namens minderjarige verzoeker geen eerder verzoek om internationale bescherming ingediend door zijn ouders, die over hem het ouderlijk gezag uitoefenen, in de zin van artikel 57/1, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekers moeder in het kader van haar eigen verzoek om internationale bescherming, blijkt dat zij desalniettemin in staat werd gesteld om haar vrees te uiten in hoofde van haar toen nog ongeborn minderjarig kind (AD CGVS, landeninformatie, stuk 2, notities persoonlijk onderhoud moeder vz, p. 17). Verzoekers moeder werd immers gevraagd wat zij hypothetisch vreest indien zij zal moeten terugkeren naar El Salvador, waarop zij antwoordde wat volgt: *“Er is een risico voor mijn baby, want in El Salvador eisen bendes kinderen om toe te treden tot bendes, kinderen tussen 10-15 jaar oud. Als ze niet gehoorzamen, worden ze vermoord. Voor hem is er geen toekomst. Mijn man kan ook iets overkomen, hij kan getuige zijn van moorden, en gewoon omdat hij dat zou zijn, en dat ze zouden denken dat hij zal spreken, kunnen ze hem vermoorden.”* Op de vraag of zij nog andere dingen vreest voor haar kind, antwoordde verzoekster wat volgt: *“Ja. Dat hij zijn vader verliest, en het is erg lastig om in El Salvador een job te vinden met een middelbaar diploma, je kan best een universitair diploma hebben.”*

De Raad stelt vast dat uit de thans bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoeker, alleszins blijkt dat terdege rekening werd gehouden met de elementen die verzoeker – bij monde van zijn ouders - in eigen naam heeft aangebracht en dat deze werden beoordeeld ten opzichte van zijn land van herkomst, zoals verder wordt toegelicht. Verzoeker kan aldus niet op dienstige wijze de rechtsgrond van de bestreden beslissing, zijnde artikel 57/6, §3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet, betwisten.

6.3. In het kader van zijn eigen verzoek om internationale bescherming wordt verzoeker gehoord bij monde van zijn moeder op 2 december 2022. Verzoekers moeder verklaart dat er in El Salvador te veel problemen zijn met de veiligheid, er weinig aandacht is voor educatie en gezondheidszorg, de schoolgebouwen er in slechte staat zijn, er geen goed schoolsysteem is en er in België een betere toekomst is. Ze voert ook aan dat minderjarige verzoeker, in geval van terugkeer naar El Salvador, als wees zal moeten leven omdat zijn ouders zelf niet zullen terugkeren. Daarnaast zou hij er geen vrijheid hebben en in angst leven. Zij geeft aan dat ze met de dood bedreigd werden en dat degenen die dit deden nog steeds vrij rondlopen en hen zouden kunnen vermoorden, waardoor minderjarige verzoeker als wees zal achterblijven. Voorts zou hij er opgepakt kunnen worden door de autoriteiten indien hij geen gepaste kledij draagt en worden er kinderen ontvoerd door bendeleden in ruil voor losgeld, of om hen te verkrachten of rekruteren. (AD CGVS, bijkomende informatie antwoordstrook vraag om inlichtingen d.d. 25 november 2022 en NPO, p.5-6).

Waar verzoeker aankaart dat het persoonlijk onderhoud slechts 37 minuten heeft geduurd en dat er daardoor geen sprake is van een grondig onderzoek, kan hij geenszins gelijk worden gegeven. Niet alleen blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud dat verzoekers moeder door de protection officer herhaaldelijk gevraagd werd of er nog andere zaken zijn die zij vreest in hoofde van haar zoon (NPO, p. 5), bovendien wees de protection officer er zelf op dat eerder werd aangegeven dat er ook een vrees is voor rekrutering (NPO, p. 6) teneinde verzoekers moeder in staat te stellen hieromtrent bijomende verklaringen af te leggen en werd verzoekers moeder op het einde van het persoonlijk onderhoud gevraagd of zij alle redenen heeft kunnen uiteenzetten, waarop zij bevestigend antwoordde (NPO, p. 7). Hierbij dient ook nog te worden opgemerkt dat de protection officer expliciet de vraag stelde of ook de vader van verzoeker nog binnengelaten diende te worden voor een gehoor, waarop de moeder antwoordde dat dit niet hoeft (NPO, p. 7-8). In het licht van voorgaande is verzoekers betoog, dat het verhoor te kort was, allerminst ernstig.

6.3.1. De Raad dient vervolgens vast te stellen dat hij zich, zoals *supra* onder punt 6.1. werd uiteengezet, reeds heeft uitgesproken over de vermeende vrees in hoofde van de ouders omwille van het feit dat zij in El Salvador met de dood zouden zijn bedreigd. Hun relaas werd immers niet geloofwaardig werd bevonden. Waar het eigen verzoek van de minderjarige verzoeker hier opnieuw op wordt gestoeld, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in volgende pertinente en draagkrachtige motieven: *“In dit opzicht dient er te worden vastgesteld dat de (potentiële) gebeurtenissen of angsten die in het kader van uw verzoek worden aangehaald, in het verlengde liggen van de feiten die uw ouders eerder aanhaalden en waarvan al werd geoordeeld dat ze niet geloofwaardig waren omdat hun verklaringen helemaal niet konden overtuigen. Dat uw ouders niet kunnen terugkeren naar El Salvador en u er als wees zou moeten leven kan dus niet aannemelijk geacht worden. Bovendien gaf uw moeder tijdens het gesprek op het CGVS aan dat er nog diverse naaste familieleden, zowel langs uw moederskant als uw vaderskant, in El Salvador wonen en dat het goed met hen gaat (CGVS p. 3-4). Verder zijn er geen concrete indicaties dat u slachtoffer zou worden van ontvoering door bendeleden (CGVS p.5), of dat de bendes van uw regio (genaamd MS en 18) u persoonlijk zouden willen rekruteren (CGVS p.6). Bijgevolg kunnen de aangehaalde feiten dan ook niet als gegrond worden beschouwd.”*

6.3.2. Waar verzoeker uitgebreid ingaat op het risico op vervolging als terugkeerder, wijst de Raad er vooreerst op dat hij op 2 mei 2022, in arrest nr. 272 196, reeds geoordeeld heeft dat de motieven van de commissaris-generaal zoals weergegeven in de weigeringsbeslissingen genomen ten aanzien van verzoekers ouders en waaruit blijkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te besluiten dat verzoekers ouders louter en alleen op basis van hun verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in vluchtelingenrechtelijke zin zullen vervolgd worden of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet lopen en dat dat zijn ouders in dit verband zelf geen vrees hebben aangehaald, pertinent en draagkrachtig zijn.

In het kader van zijn eigen verzoek om internationale bescherming, wordt wederom ingeroepen dat een verblijf in het buitenland een risico inhoudt bij terugkeer naar El Salvador en licht de commissaris-generaal in de bestreden beslissing hieromtrent toe wat volgt: *“Voorts stelt uw advocaat dat u bij een eventuele terugkeer naar El Salvador het risico loopt om door criminele bendes te worden gevisieerd omdat u in het buitenland verbleven heeft (CGVS p.10).*

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

*Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de **COI Focus El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire van 13 juli 2021** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20210713.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit cijfers*

van IOM van 2021 blijkt dat de meeste terugkeerders het gebrek aan economische mogelijkheden aangaven als de hoofdrede om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 304 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet in aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie van terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders **kan** leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de beschikbare informatie (**COI Focus Salvador. Situation Sécuritaire** van 4 juli 2022, **UNHCR guidelines** van maart 2016) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Evenmin hebt u in concreto aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde bij een terugkeer naar El Salvador louter en alleen omwille van uw verblijf in het buitenland sprake zou zijn van een persoonlijke vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Zo hebben uw ouders deze vrees eerst en vooral zelf niet aangehaald. Daarnaast werden de asielmotieven of persoonlijke problemen van uw ouders reeds ongeloofwaardig bevonden, een beslissing die bevestigd werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (zie supra). Ook werden er geen concrete elementen aangehaald waaruit blijkt dat u louter en alleen omwille van uw verblijf in het buitenland in het vizier zal komen te staan van criminele bendes.

U heeft derhalve niet aangetoond dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar El Salvador louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling.”

Verzoeker citeert in zijn verzoekschrift uit de COI Focus “Salvador - Retour au pays après un épisode migratoire” van 13 juli 2021 en uit de COI Focus “Salvador - Situation Sécuritaire” van 4 juli 2022, waaraan in de bestreden beslissing wordt gerefereerd, en uit de Nansen Note 2021/2 “El Salvador – Internationale bescherming overeenkomstig het Vluchtelingenverdrag” van september 2021. Zoals reeds geoordeeld in arrest nr. 272 196, kan uit de geciteerde passages niet blijken dat er sprake zou zijn van een situatie waarbij iedere Salvadoraan, die terugkeert naar zijn land van herkomst, louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt om te worden vervolgd of blootgesteld aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet. Ook verzoeker blijft thans in gebreke concrete en op zijn persoon betrokken elementen aan te voeren die het bestaan van dergelijk risico in zijn hoofde kan staven. De in zijn verzoekschrift geciteerde passage uit de COI Focus van 4 juli 2022 is evenmin van die aard voorgaande vaststellingen te ontcrachten.

6.3.3. Waar verzoeker stelt dat hij door zijn profiel als jonge man behoort tot een sociale groep die het risico loopt gerekruteerd of aangevallen te worden, stelt de Raad vast dat uit de objectieve landeninformatie bijgebracht door beide partijen blijkt dat kinderen, in het bijzonder zij die afkomstig zijn uit gebieden waar bendes opereren, nood kunnen hebben aan internationale bescherming, doch dat dit afhankelijk is van hun individuele omstandigheden (COI Focus “El Salvador: Situation sécuritaire” van 4 juli 2022, p. 19; UNHCR “Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum Seekers from El Salvador”, p. 35-36). Er kan uit de neergelegde en beschikbare landeninformatie in dit kader niet worden afgeleid dat het louter terugkeren naar en aanwezig zijn in El Salvador zou kunnen volstaan om in hoofde van minderjarige verzoeker te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees of een reëel risico om slachtoffer te worden van dergelijke praktijken. Het aanhalen van algemene informatie volstaat *in casu* dus niet; verzoekers vrees om als jonge man gerekruteerd te worden, moet *in concreto* aannemelijk worden gemaakt. Verzoeker dient op zijn persoon betrokken elementen of feiten aan te reiken die relevant kunnen zijn om een risico op rekrutering aannemelijk te maken. De Raad kan na lezing van

het rechtsplegingsdossier verder geen omstandigheden in hoofde van verzoeker vaststellen waaruit blijkt dat hij in het vizier zou komen van bendes voor rekrutering. Verzoeker voert deze ook niet aan.

De Raad herhaalt voorts dat het louter aanhalen van een algemeen profiel en algemene landeninformatie (*in casu* een passage uit de volgende artikels: Jacob Newman, “*On the persecution of Salvadorian People*” van 20 maart 2019 en uit UNHCR, “*Death threats and gang violence forcing more families to flee northern Central America – UNHCR and UNICEF survey*” van 17 december 2020) niet voldoende is om een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken.

Zoals reeds is gebleken uit de beoordeling van de verzoeken van internationale bescherming ingediend door verzoekers ouders, blijkt op geen enkele wijze dat verzoeker of zijn familie enige affiniteit zouden hebben met de bendes. Evenmin wordt het aannemelijk gemaakt dat er in zijn hoofde een risico is op rekruteringspogingen vanwege de in El Salvador opererende bendes te meer nu dit risico door verzoekers moeder verklaarde geen concrete indicatie te hebben dat haar zoon in de toekomst zou worden gerekruteerd (NPO, p. 6) en zij zelf evenmin familieleden of kennissen heeft die in het verleden gerekruteerd werden (NPO, p. 7). Het dient te worden herhaald dat daarenboven de vermeende problemen die de ouders van minderjarige verzoeker met de bendes in El Salvador hebben gekend, reeds als ongeloofwaardig werden beoordeeld, waardoor diezelfde elementen evenmin een grond kunnen vormen voor een risico op rekrutering. Er zijn aldus geen enkele concrete indicaties dat verzoeker geïsoleerd zou worden door bendes. Evenmin toont verzoeker concreet aan dat hij louter omwille van zijn profiel als jonge man het risico loopt om te worden gedwongen toe te treden tot een bende. Verder stipt de Raad nog aan dat geenszins mag blijken dat verzoeker, zijn ouders, nonkels, tantes en grootouders zich in een precare socio-economische situatie zouden bevinden nu verzoekers moeder verklaarde dat het goed gaat met de familieleden die zich nog in El Salvador bevinden, dat haar zus studeert aan de universiteit en haar broer aan het middelbaar onderwijs (NPO, p. 3 en 4). Verzoeker maakt geen gewag van andere elementen, omstandigheden of ervaringen waaruit kan blijken dat hij bij terugkeer door een bende zal worden vervolgd of geïsoleerd.

6.3.4. De Raad wijst er op dat de bewijslast in beginsel bij de verzoeker om internationale bescherming zelf rust. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift ingaat op de samenwerkingsplicht in hoofde van de commissaris-generaal, gaat hij er klaarblijkelijk aan voorbij dat de samenwerkingsplicht vervat in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU geen synoniem is voor “gedeelde bewijslast”, maar hoogstens een nuancering inhoudt van de bewijslast die in beginsel op de schouders van de verzoeker om internationale bescherming rust. De samenwerkingsplicht vervat in de tweede zin van artikel 4, eerste lid van voormelde richtlijn volgt immers pas nadat de bewijslast, zoals omschreven in de eerste zin van voornoemd artikel, in de eerste plaats bij de verzoeker om internationale bescherming is gelegd. De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. De samenwerkingsplicht die op de schouders van de commissaris-generaal rust doet dus geen afbreuk aan de verplichting van de verzoeker om internationale bescherming om alle nodige elementen ter staving van hun verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen zodat de commissaris-generaal daarna in de mogelijkheid is om in samenwerking met de verzoeker de relevante elementen van het verzoek vast te stellen. *In casu*, rekening houdend met wat *supra* werd uiteengezet, moet worden vastgesteld dat verzoeker geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hem een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet waarover een definitieve beslissing werd genomen. Bijgevolg kan geen schending van de samenwerkingsplicht in hoofde van de commissaris-generaal blijken. Waar verzoeker nog voorhoudt dat er geen voldoende tijd werd geboden om de eigen elementen uiteen te zetten, dient te worden vastgesteld dat dit niet meer is dan een blote bewering. Bovendien is de Raad ertoe gehouden een volledig *ex nunc* onderzoek te voeren en staat het verzoeker aldus vrij om dergelijke elementen uiteen te zetten in het verzoekschrift. Waar hij er in dit verband op wijst dat hij niet over Salvadoraanse documenten beschikt, komt hij niet alleen niet verder dan een loutere bewering, maar toont hij bovendien hoegenaamd niet aan dat hij in de onmogelijkheid zou zijn om, gezien de aanwezigheid van beide ouders in België, in wiens hoofde geen nood aan internationale bescherming ten aanzien van hun herkomstland werd weerhouden, dergelijke documenten te bekomen. Dat verzoeker in België is geboren, hij nooit in El Salvador is geweest en enkel in Europa heeft verbleven, houdt geen verband met één van de criteria zoals bepaald in het Vluchtelingenverdrag (meer bepaald ras, nationaliteit, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep) zoals vastgelegd in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. Bovendien werd reeds *supra* onder punt, 6.3.2. ingegaan op de aangehaalde vrees voor terugkeerders.

6.3.5. Verzoeker stelt nog in het verzoekschrift dat de commissaris-generaal op geen enkel ogenblik een individueel, gericht en persoonlijk onderzoek heeft gevoerd naar de vrees in zijn hoofde. Verder

beargumenteert verzoeker dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met zijn specifiek, kwetsbaar profiel alsook de gevaren die hij persoonlijk loopt in geval van terugkeer naar El Salvador. De Raad stelt in dit verband vast dat verzoeker voorbijgaat aan de diverse motieven van de bestreden beslissing, waarin wel degelijk wordt ingegaan op de elementen die verzoeker doorheen zijn persoonlijk onderhoud heeft aangehaald ter verantwoording van zijn apart verzoek om internationale bescherming, doch waarvan wordt geoordeeld dat zij niet kunnen worden beschouwd als elementen die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen. De Raad voegt nog toe dat waar verzoeker nog verwijst naar het hogere belang van het kind en hoewel dit de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat, dit geen afbreuk kan doen aan de eigenheid van het asielrecht, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet in uitvoering van Europese regelgeving en het Verdrag van Genève duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

6.3.6. Nu verzoeker zijn vrees niet aannemelijk maakt, is de vraag of deze problemen al dan niet verband houden met één van de criteria van het Verdrag van Genève en of hiertegen al dan niet doeltreffende bescherming van niet-tijdelijke aard in de zin van artikel 48/5, § 2, van de Vreemdelingenwet bestaat, irrelevant. De redenering dat de bendes over het hele land opereren en dat er aldus geen sprake is van een intern vluchtalternatief volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst daadwerkelijk worden bedreigd of vervolgd. Hij dient zijn vrees *in concreto* aan te tonen en blijft daartoe, zoals gesteld, in gebreke. De Raad herhaalt dat verzoekers vermeende vrees voor de bendeleden ook gedeeltelijk samenvalt met de aangevoerde vrees voor de bendes in hoofde van zijn ouders, die ongeloofwaardig werd bevonden.

6.3.7. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Gelet op het geheel van de beschikbare landeninformatie -generaal (zie onder meer de COI Focus *“Salvador. Situation Sécuritaire”* van 4 juli 2022), wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. Het geweld waaraan de bendes zich schuldig maken wordt gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit. Naast dit crimineel geweld is er ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een intern gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is.

In deze zin stelt UNHCR dan ook dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* en *“In these circumstances, the need to consider eligibility for international protection under Article 15(c) of the Qualification Directive (recast) is unlikely to arise.”* (UNHCR Guidelines, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de Universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt, waarnaar wordt verwezen in de COI Focus *“Salvador. Situation sécuritaire”* van 4 juli 2022. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel (zie COI Focus *“Salvador. Situation sécuritaire”* van 4 juli 2022, p. 15-23; UNHCR Guidelines, p. 28 e.v.).

Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt verder voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden, wraakacties tussen rivaliserende bendes, confrontaties tussen bendes en de autoriteiten dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich

schuldig maken aan buitengerechterlijke executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus van 4 juli 2022, p. 9-15).

Nergens uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviseerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

Dat de situatie in El Salvador zo is dat iedereen het risico loopt om aan geweld te worden blootgesteld, betekent op zich niet dat het geweld dat alomtegenwoordig is in de Salvadoraanse samenleving daarom willekeurig is. Zoals gezegd, uit de beschikbare informatie blijkt dat het aanwezige geweld voortkomt uit crimineel geweld, uit wraakacties tussen rivaliserende bendes en uit confrontaties tussen de bendes en de autoriteiten. De bendes viseren andere bendes, terwijl de overheid tracht op te treden tegen de criminele groeperingen, met wisselend succes. De bendes en autoriteiten viseren eveneens burgers met een duidelijk profiel. Gelet op de aard en/of de vorm waarin het geweld plaatsvindt, blijft de vaststelling dat het geweld duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen viseert voor een welbepaalde reden of doel en dus eerder geïndividualiseerd en doelgericht van aard is, gehandhaafd. De Raad herinnert er in dit opzicht aan dat het begrip 'willekeurig geweld' inhoudt dat het geweld zich kan uitstrekken tot personen ongeacht hun persoonlijke situatie, namelijk dat een persoon kan worden geraakt door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 34; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, C.F. en D.N., pt. 26). Er zijn geen concrete aanwijzingen dat er in El Salvador sprake is van zulk willekeurig geweld.

In het kader van de noodtoestand, waarnaar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst, hebben de Salvadoraanse autoriteiten op grote schaal personen gearresteerd en vastgehouden omwille van een vermeende band met de bendes, waaronder ook onschuldige burgers die het slachtoffer zijn van willekeurige arrestaties. In deze context is er sprake van mishandelingen, het schenden van mensenrechten en vasthoudingen waarbij juridische procedures niet worden gegarandeerd. De Raad volgt het standpunt van de commissaris-generaal dat ondanks deze ontwikkelingen in El Salvador er evenwel geen sprake is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De door verzoeker geciteerde landeninformatie kan hieraan geen afbreuk doen.

De Raad kan enkel vaststellen dat, hoewel de schade omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador doelgericht en niet willekeurig is, noch van die aard om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voormeld artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Dat het bendegeweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in (interne) ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk. Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt, moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan de verzoeker is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat in het geval van verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

6.4. Gelet op het voorgaande, wordt in de bestreden beslissing terecht besloten dat verzoeker geen eigen feiten heeft aangehaald in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen.

Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Hij toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

6.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenfinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS werd gehoord bij monde van zijn moeder en zij de mogelijkheid werd geboden de asielmotieven in hoofde van

haar zoon uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten. Bovendien kon verzoeker nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en werd zijn moeder tijdens het persoonlijk onderhoud bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden. Evenmin wordt een appreciatiefout aangetoond. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop deze werd gebaseerd. De motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

6.6. Waar verzoeker in ondergeschikte orde nog vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal houdende niet-ontvankelijk verzoek te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien juni tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. I. FLORIO,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. FLORIO